

afgjort ved Domstolene, men dette Forslag vilde man ikke modtage, og jeg maatte finde mig i at betale Afgiften, hvorved jeg dog tog al fornøden Reservation og Forbehold af min Ret. Kort efter blev den ovenomtalte Sag, som Sp- og Handelsretten ikke fandt sig kompetent til at afgjøre, gjort til Gjenstand for Gjælds Kommissionens Dom, ved hvilken under 13de September 1865 tydelig blev konstateret, at Afgiften blev opkrævet med Urette. Ved Notarius publicus lod jeg baade Sp- og Handelsrettens og Gjælds Kommissionens Domme forkynde for Overtoldinspektøren og Toldskriveren for at gjøre Toldvæsenet bekendt med Resultatet af disse Retsskjendelser, men det nyttede ikke, Afgiften blev fremdeles opkrævet. Jeg fandt mig da besjætt til, i Genhold til sidstnævnte Dom, at negte at erlægge den omhandlede Brændeafgift, men Toldvæsenet blev ved Sit og negtede at udklare Skibet „Lykken“, hvoraf jeg var Medejer, og som var indgaaet med en Ladning Brænde for mig. Smød denne Fremgangsmaade lod jeg faa nedlægge Indsigelse ved Notarius publicus med Opfordring til at udklare Skibet, men Opfordringen negtedes, og Skibet „Lykken“ blev helliggende i Havnen 51 Dage, efter hvilken Tid man dog alligevel fandt sig foranlediget til at udklare Skibet uden nærmere Forhandling med mig. Foranlediget af denne Behandling henvendte jeg mig da til Toldvæsenet med en Ansøgning, dels at faae den fremtidige Afgiftsopkrævning standset, dels for at erholde de af mig erlagte Bølsb tilbagebetale samt Erstatning for det Tab, jeg led ved Skibene „Enny Mariæ“ og „Lykkens“ Beslaglæggelse, men fik herpaa til Svar, „at bets-Betjente kun vare Ejere, som maatte adlyde Ministeriets Ordre“. Paa en Ansøgning, som jeg med flere Brændebehandlere derefter indgav til Indenrigsministeriet, modtog en af os, Brændehandler N. Larsen, under 13de Februar 1866 igjennem Magistraten Indenrigsministeriets Svar, der gik ud paa at henvise os til Domstolenes Afgjørelse. Endelig fik jeg paa en Henvendelse til Kjøbenhavns Magistrat det Svar, at vel var den nævnte Afgift indgaaet i sammes Kasse, men at den ingen Penge havde forlangt af os, Toldvæsenet havde bragt dem, og den havde modtaget dem, fordi den havde Brug for dem, men at den, uagtet Gjælds Kommissionens Dom og den af mig nedlagde Protest mod Afgiften, dog ikke saae sig istand til at refundere mig Bølsbet. Jeg anlagde da ved Hof- og Stadsretten Sag mod Generaldirektøren for Skattevæsenet samtibig med, at en Kollega af mig, Brændehandler C. P. Hansen, anlagde Sag mod Kjøbenhavns Magistrat og Konsistorium for Kjøbenhavns Universitet. Min Sag mod Generaldirektøren blev af Retten afvist paa Grund af, at han ikke kunde betragtes som den rette Sagvolder; derimod var min Kollega, C. P. Hansen, mere heldig og opnaaede først ved en Hof- og Stadsretsdom af 15de Januar 1867 og senere ved en Højesteretsdom af 20de Januar 1869 ganske det samme Resultat som ved Gjælds Kommissionensdommen af 13de September 1865. Ved denne Højesteretsdom, der findes aftrykt i Højesterets Tidende for 1869, Pag. 550, blev Afgiftsopkrævningens Ulovmædhedelig ved konstateret og de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale Brændehandler Hansen de af ham erlagte Bølsb med 5 pSt. Rente fra Forligklagens Dato. De Indstævnte besluttede sig derefter til at refundere de hos os andre Brændebehandlere urettelig opkrævede Afgifter — vel navnlig med den Mulighed i Udfigt, at de ellers vilde faae ligesaa mange Processer om den samme Sag, som der var Brændebehandlere — men derimod negtede de at tilsvare mig Renter af Bølsbet samt at godtgjøre mig de Tab, jeg havde lidt, blandt Andet ved Slupskibet „Lykkens“ Standsning, hvilket jeg selvfølgelig med fuld Ret kunde tilkomme i Betragtning af, at jeg ved enhver Leilighed havde taget den fornødne Reservation. Men ikke nok dermed. Paa min Henvendelse til Magistraten om Bølsbets Tilbagebetaling henviste denne mig til Advokat Henriksen, af hvem jeg ogsaa fik Størsteparten af selve Hovedsummen udbetalt, men vel at mærke, med Fradrag af 6 pSt., som han tilbageholdt som sit Salær. Advokat Henriksen var saaledes Magistratens Besuldmægtigede, og det er dog siensynligt, at var Magistraten forpligtet til at tilbagebetale mig en vis Sum, saa kan der ikke være Tale om at tilbageholde hverken faa eller mange pSt. af Bølsbet til Fordel for sine Besuldmægtigede. Dette var et betydeligt yderligere Tab at paasøre mig foruden de Tab, jeg iøvrigt paa anden Maade havde lidt ved denne uberettiget affordrede Afgift. Da jeg fandt mig brøstholden ved hele denne Fremgangsmaade, saa ansøgte jeg først Magistraten, dernæst Indenrigsministeriet og endelig Borgerrepræsentationen om at erholde den Erstatning for disse Poster, der med Ret og Billighed syntes at maatte tilkomme mig, men forsvæves, jeg mødte alle Steder et bestemt Afslag. Der var da ikke Andet for mig at gjøre end atter at anlægge Spøgsmaal for at komme til min formentlige Ret. Grundet paa forskjellige Omstændigheder og navnlig den ulovmædhedelige Brændeafgifts Udelse og de derved foranledigede mange Retssomkostninger for mig befandt jeg mig imidlertid i meget daarligere pekuniære Omstændigheder, og jeg indgav derfor Ansøgning til Overpræsidenten om fri Proces. Men ogsaa dette blev mig negtet, skjøndt min pæbliffelige Uformuenhed og de talende Kjendsgjerninger for den Forurettelse, jeg havde lidt ved Autoriteternes ulovmædhedelige Fremgangsmaade, maatte — i Genhold til de om fri Proces givne Bestemmelser — tale for, at en saadan Begunstigelse blev mig tilbed. Paa en personlig Henvendelse til flere Højesteretsagsførere om at føre Sagen for Højesteret fik jeg Afslag, maaske fordi Autoriteterne og en Kollega vare indblandede deri, og jeg maatte derfor